

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“, a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter. (Az általános katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük.) XII. Leó pápa Zichy Nándor grófhoz, 1895. márc. 6-án.

Előfizetési árak: Egész évre 5 frt., félévre 2 frt. 50 kr., negyedévre 1 frt 25 kr. — Egyes szám ára 5 kr. Előfizethetni a kiadóhivatalban és minden megyei postahivatalnál.

Felelős szerkesztő:
Németh Ödön.

Megjelenik hetenkint 2-szer: szerdán este és szombaton este. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Székesfejérvár, kigyó-utca 9. szám. Hirdetések helyenként 50 kr. Bélyegilleték külön 30 kr.

A jövő politikája.

Az a kétségbejött köd, mely politikai életünket vigasztalhatatlanná tette, oszladni kezd, s a kik a politikai életnek figyelmesebb vizsgálói, látják már átútni a napnak életadó fényét. Ma még csend és nyugalomban a politika. A pártok elpihentek. Az utolsó hónapok harcaiban kormány és ellenzék egyformán győző és legyőzött. Látszólag semmi sem változott, valójában pedig nagy, évtizedekre kiható politikai átalakulások küszöbén állunk.

Mikor itt állunk mesgyéjén egy új korszaknak, vizsgálódjunk lelkiismeretesen a multban. Keressük mi hibánk volt, mely bajok okozták közéletünk bomlását, mert csakis ezeknek szigorú mérlegelése, elfogulatlan felismerése segíthet fel ama magaslatra, a hol beláthatjuk a jövő szükségleteit.

Ésszerű politika soha sem azt keresi, mi volna jó; nem üzi ábrándját az ideális léleknek; hanem számot vet a mult hibáival, keresi a természetes fejlődés akadályait s az egészséges államéletet bomlasztó betegségeit. Előbb gyógyítja a sebeket, egészségessé teszi a szervezetet s csak azután fog az alkotás munkájához.

Politikai életünk legnagyobb hibája az önzés, mely azt irányítja; fejlődésünknek legnagyobb akadály a nemzeti erőnek lenyűgözése; államéletünk legnagyobb betegségei a becsületesség elsatnyulása, az

igazság elnyomása s a lépten-nyomon tapasztalt jogtalanság éppen azok részéről, kik a polgárjogokat megvédeni hivatottak.

Ime ezek azok a főbajok, melyeket a jövő politikájának orvosolnia kell, mert míg ezekből a betegségeinkből ki nem gyógyultunk, nem számíthatunk arra, hogy egészséges államélet fejlődhessek nálunk.

A mult politikája nélkülözötte az erkölcsi alapot, a jövő politikájának pedig ezen kell felépülnie. Minden pártnak meg van az a nagy hibája, hogy pártok ellen alakult. A jövő politikáját csak egy olyan párt valósíthatná meg sikeresen, amely programját nem a más pártok programja szerint, keresve mindég azoktól az eltérést, hanem egyedül az államérdekében, kikeresve annak szükségleteit alakítaná meg. Félre kell tenni a pártalakulásnál az egyéni hiúságot s önzetést ne érezze sértve senki, ha tévedését belátja. Több térfűsság van abban, a ki a közérdeket szolgálva hibáját beismeri, mint abban, ki makacsul ragaszkodik tévedéséhez csak azért, hogy következetesnek látszassék, és e következetességgel árt a közérdeknek.

Azok az idők elmúltak, midőn a haza érdekeinek áldozatot hozva életünket tettük kockára. Ma a változott idők lemondást kívánnak áldozatul tőlünk, s nem halni, hanem élni kell tudnunk a hazáért. Ha a politika vezető nagyságai nem fognak tudni ez irányban áldozatot hozni, ugy az ujjab

pártalakulás nélkülözni fogja az erőnek azt a mértékét, a melyre okvetlenül szüksége van, ha gyökeresen javítani akar jelenlegi állapotainkon.

Még nincs itt az idő, a midőn forrongnak a politikai pártok, ma még nyugalom és béke van mindenfelé, ma még gondolkodhatunk felette, hogy mi a teendőnk. Ha ma nem tudunk megállapodni, holnap ha eltog az izgalom annál kevésbé leszünk erre képesek.

A bajok orvoslására egy pártnak a programja sem lenne ma sikeres. Mert a legjobb is meggyógyitna sok sebet, de útne is ujjakat. A visszavonás lángja lobogná körül munkájában s áldatlan parlamentári harcban fecsérelné el erejének nagy részét. Politikai elvek, politikai irányzatok nem változtathatók meg, de az észszerű politika számot vehet, hogy a politikai elvek közül a jelen időben mi és mennyi valósítható. Az esésnek nincs határa, eshetünk roppant nagyot, de emelkedésünk az ugrásban a természetes törvények határai által korlátozottak.

Rosz politikusok, lelkiismeretlen emberek visszavethetik nagyon fejlődésében a nemzetet, eshetünk nagyon mélyre, de ez esést ugrással helyrehozni, mentől nagyobb volt az esés annál nehezebb.

Minden politikai elv valósításánál tehát, mindég a jelenlegi állapotokat tekintsük kiinduló pontnak s ne a multat. Szakítsuk szét lelkiismeretünk nehezedeő fát-

Rengő bokor...

Irta: Szathmári István.

*Rengő bokor enyhethető árnyán,
Kis madárka kesereg a párján,
Kicsordul a könyvem hallatára,
Oly keserű, oly bús a danája!*

*Kis madárka ne keseregi ottan,
Dőre módra árván, elhagyottan,
Lásd milyen szép, gyönyörű az élet:
Örökös vágy, örökös remények!*

*Dalolss-dalolss csicseregve lágyan.
Bánattenger van szived dalában,
Addig sir majd, kesereg zenéje,
Míg a szived megreped beléje!*

*Lásd, amint te, én is úgy szerettem,
Mint te, én is, ép úgy árva lettem,
Mint tenéked, nekem is volt párom,
Elhagyott, mint téged, csapodáron!*

*Régi nagyon, régi ez a nóta,
De én mindig dúdolom azóta:
Akit egyszer elhagyott a párja,
Nincsen annak tr a bánatára!*

Tovább-tovább.

— A „Fejérmegyei Napló“ eredeti tárczája. —

Irta: E. L. I.

(Polytatás.)

Meg kell vallanom, hogy meglehetősen boldog utat tettem. Önök azt felelik rá: chacun a son gout. S igazuk van.

Huszonöt perc szabad időt ajándékoztam magamnak s ezalatt kipihenek. E pihenést pedig kellemesebben tölteni nem lehet, mint azzal, ha kóborlásomat Önöknek elbeszelem. Ez sokkal kényelmesebb Önökre nézve, mintha velem jöttek volna. A míg Önök a kis pusztai lak hús szobájában baccaratot játszanak és a család kedvence a pince hűsében veri a habot, melynél csak arca fehérebb: addig én ezerlátnyi mélységek fölött hallgatom a zuhatagok moraját, a vad madár kiáltását, órákig megyek csuszva-mászva meredek sziklahátakon csupán azért, hogy szédületes mélységek fölött állva, érezzem parányiságomat, vagy a kínáló kilátást élvezzem. Miért is járom én nyugtalan lélekkel ez égbenyülő bérceket, mint az örök zsidó, czél nélkül? Vagy ez volna a czél: tovább-tovább? . . . Ki tudná ezt megmondani? Vezetőm is csodálkozva kérdezte tőlem, hogy miért szeretik az idegenek annyira a sivár, csunya jegeseket, mikor azokon semmi látnivaló sincs, s megmászásuk annyira fáradsággal, sőt gyakran életveszéllyel jár? Erre még nem gondoltam. — Talán szokásból, vagy szórakoz-

zásból, vagy betegségből — vagy mind a háromból egyszerre.

Gidisdorfban óhajtottam kipihenni az út fáradsalmait. Ez a kedves kis hely szelid völgynek ágas-bogas fái alatt terül el, takaros faházaival, melyeknek ablakait nyíló virágok és gyermekfejek ékesítik. Nyugalom azonban nem tartott tovább két óránál. E csendes kis faluskában, hol éppen nem gondoltam ismerőst találhatni — összehozott sorsom egy magyarországi fiatal festővel, ki Münchenben tanult s találkozásunk alkalmával, Gidisdorf vidékéről vett nagy csomó vázlattal hátán iparkodott az állomás felé. Ez volt az egyetlen magyar, kivel Svájcz hegyei között találkoztam. Elbeszélte, hogy Lucernben várják utitársai, kikkel a Pilátus-hegyet szándékoznak megmászni s felszólított, hogy vegyek részt a kirándulásban.

Szabad vagyok, mint a madár s e gondolat úgy emelte lelkemet . . . Tervem nem volt s én minden gondolkodás nélkül készültem az utra.

Egy heidelbergi diáksipkát nyomtam a fejembe, vállamon denevér formájú köpenyeg, kezemben hegymászásra való vasvégű vsztágot. Olyan vagyok, mint egy „Student aus dem echten Kern“. Most aztán fel a zugó fenyvesek közé, a legmagasabb hegyre, kopár sziklafalokhoz csuszva-mászva, s ismét le a hegyi zuhatagok közé, hallgatni, mit beszélnek a vízi tündérek . . .

Utitársaink már vártak reánk. Egy kicsit

Mai lapunk 8 oldal.

lát az illúzióknak, mert bármily kellemetlen is legyen a rideg való felismerése, de nélkülözhetetlen a józan politikánál. Olyan ez mint az ébredés, a melynek a munkálódást meg kell előznie.

Az új politikai párt öleljen fel becsületesen minden nemzeti szükségletet s ne azt keressék, hogy multjának törekvéseiből kiérvényesül benne legjobban, hanem az ország érdekében mi a legalkalmasabb.

Mert az új pártnak széles alapokon nyugvó nemzeti politikai programmot kell alkotnia. Nem egy-két aktuális kérdésben jelölni utat s a többit hagyni, hogy érlelje meg az idő és elhallgatni pusztán azért, hogy annak idején annál könnyebben lehessen alkalmoszerüen, esetleg önző párt-érdekeknek megfelelőleg alkotni programmot. Kerülni kell a homályt, melyet annyira szeret a mai kormány. Árasszon fényt a programra a férfias nyíltság s a mit az ország érdekében jónak, üdvösnek tartunk egyéni érdekeknek ne áldozzuk tel soha!

Minden függő kérdésben teljes nyíltsággal, a politikai kitejezések kétértelműségének kerülésével kell nyilatkozni, a többi országos érdekekre vonatkozólag pedig félreismerhetlenül kikell jelelni a követendő irányt.

A nyíltság a politikában lehet veszedelmes, de csak akkor, ha a szándék nem önzetlen hazafiságból, ered, de az a nyíltság, mely férfias bátorsággal hirdeti elvét, meggyőződését, tiszteletreméltó és nagy erő, a mely egyedül képes hitre hangolni a sokat családott nemzetet.

A fő dolog tehát, hogy az ország jobbjai kezét fogva, egyesült erővel vezessék át a nemzetet az új korszakba, a melynek politikája a becsület és igazság s a melynek alapja a tiszta erkölcs. És fontos az, hogy a pártprogram megalkotásánál ne a külföldi mintákra tekintünk,

ne kerüljük el az ellenfelek program-pontjait még akkor is ha jók, pusztán féltékenységből vagy hiúságból; hanem nézzük az országot és saját szükségleteink okos és becsületes felkutatása jelelje meg az irányt, a melyben haladnunk kell.

Ha így alakul meg a közel jövő uralgó pártja, úgy reményünk lehet, hogy fölvirrad még a magyarra egy jobb korszaknak boldogító hajnala.

A királyi csontok.

Mind nagyobb érdeklődéssel tárgyalják az országos lapok azt a botrányos sirtablást, melyet *Ráday* Lajos dr. lapszerkesztő a „Székesfehérvár és Vidékében” leleplezett. A sirtablásra vonatkozólag újabban a következőket írhatjuk:

A királyi csontoreklyéket tartalmazó ládák hosszú éveken át a városház padlásán heverték. *Havranek* József polgármester saját nyilatkozata szerint egy ízben a padlásra járt s a ládák tartalmát kutatva a koponya üregek mélyedésébe helyezett jegyzetből megtudta, hogy az ásatások alkalmával talált királyi csontoreklyéket tartalmazzák a ládák.

Atírt a káptalanhoz, helyet kérve a királyi csontoknak a székesegyház kriptájában, a mit a káptalan szívesen megadott. *Havranek* polgármester azonban e tagadhatatlanul helyes eljárás után eléggé nem kárhözható könyvnyelmséggel elszállította az őt ládában elhelyezett csontoreklyéket a székesegyház kriptájába annélkül, hogy az átszállításról a káptalant értesítette volna. Sőt elkövette azt a könnyelműséget is, hogy az egyik pecsétellen ládát lepecsételni is elmulasztotta. A városi szolgák a királyi csontokat, mintha akármiféle érték-telen holmi lenne, lerakták kriptába és még azok átvételéről sem kértek elismervényt a jelenlevő kesztyétől. Mert a királyi csontok átszállításánál sem *Havranek* polgármester nem tartotta érdemesnek jelen lenni, sem pedig a káptalant nem értesítette az átszállításról.

Csoda-e, hogy ilyen botrányos hanyagság után, midőn 1893-ban *Dr. Teweruk* Aurél elkérte megvizsgálás végett a királyi csontoreklyéket, akkor három királynak koponyája hiányzott?

Csoda és valóságos szerencse, hogy nem hiányzott több, hogy nem hiányzott mind.

Ugyancsak 1893-ban a káptalan reá mutatott a polgármesterhez intézett átiratában, hogy az eltűnt királyi csontoreklyéket hogyan kellene felkeresni. És mit tett a polgármester ur? — Az aktákat betétette az irattárba, s mintha valami értéketlen ócska vasdarabról lenne szó, érdemesnek sem tartotta vele törődni.

Fővárosi laptársainknak, a kik annyira fölzudultak e sirtablás miatt, fölvilágosításuképpen megmondjuk, hogy ne gondolják a mi polgármesterünket ostoba embernek; ne higgyék, hogy nem tudta, mit kellene tennie s ezért tudatlanságból hallgatott s tette az iratokat a levéltárba. Oh nem! *Havranek* József rendőri zseni, s annak idején Török főkapitánnyal szemben a legtöbb kilátással konkurált a fővárosi rendőrfőkapitányi állásra. Ha hallgatott annyi éven át az eltűnt királyi csontoreklyékről, ennek oka csak az, hogy tudta, miszerint azoknak eltűnéséért egyedül és kizárólag csak őt terzeli a felelősség. Aztán meg, van neki egy igen jó mondása: „Ah hiszen kérem ez csak rózsaszív!” Ilyen rózsaszívnek tekintette a csontoreklyéket is.

Nagyon elvannak keseredve a fővárosi lapok, azért hogy eltűnt három holt királynak a koponyája. Nem vétünk a kegyelet ellen. Botránynak, nagy botránynak tekintjük mi is ezt s ha nem tudunk annyira elkeseredni miatta, keressék kedves fővárosi kollégáink ennek okát abban, hogy több mint egy fél éve keseregünk mi már jobb sorsra érdemes városnak pusztulásán.

Elloptak három királyi koponyát? De hiszen talán több ennél az, hogy ellopták tőlünk mindazt a mi becses volt előttünk. Városunk lesüllyedt az erkölcselenség fertőjébe és nincs a ki felemelje belőle; a város adóssághatárhelten alig vonszolja terhet, s örvend az ország egyik leggazdagabb városa, ha adminisztratív terhet s adósságának kamatát fizetheti. Elloptak három királyi koponyát, — holt emberek csontjait? Nálunk halomszámar rabolták a becsületet, s vele ellopták a lelkeket — az éltől és elégtételt nem adott a törvény nekünk. Egy virágzó várost nyomorulttá tettek, és siránkozók érte harmincz ezer ember egy fél év óta és nincs a ki ránk hallgasson. És azt kívánják tőlünk, hogy e három holt királyi koponyájáért kétsége tudjunk esni? Hát ezért külön javjeszkeljünk? Hiszen ezeknek el kellett

leirotni őket, hogy Önök is gyönyörködjenek bennük. Az öt német professzorról és a festő-ről nincs mondani valóm. Olyan emberek, kik szeretik a szép vidéket s a legszebb panoráma nézésénél is nyugodtan szaláminznak. Mindenik egy-egy élestar, annyi a velük hozott sok enni-való. Ők képezték a prózát társaságunkban.

Nevezetesebb volt egy angol házaspár. A szép mylady sürgött-forgott körülöttünk, felgyverkezve „alpstokkal”, látszóval, plaiddel, meg szétzilált szőke fűrtel fölött csempére ütt kalap kaczerkoddott, s már türelmetlenül várta, hogy tovább indulhasson. Ő volt a poézis. A férje, — na az más zsánerből való. A zépe olyan, mint a kanduré s ehhez a rengeteg bagaria cipők igen jól állottak. Feje nagy, nyaka rövid, öklárisa nagy, szemei kicsinyek; visel inget kimoshatlant, nyakkendőt feloldhatlant. lábain pepita kimondhatlant. Legfőbb tulajdonsága a szép mylady, ki megbocsáthatlan könyvelmüségét követett el, midőn hozzámment. Az egész ember úgy néz ki, hogy lehet lord is — de lehet rézöntő is — valójában pedig amerikai gyapjúkereskedő, kinek van néhány millió dollárja s saját vallomása szerint volt, vagy van hét felesége a világ minden részében elszórva s ha eltávozik egyik-másiktól, ad neki egy darab rizsföldet, miből aztán a szalma-özvegy megélhet nyugodtan s nem keresi, hogy férje mit csinál a másik világrészben. Ily körülmények között a szép mylady nagyon kedves utitárs volt.

A könnyű kis szekér gyorsan röpített bennünket *Hergisvillbe*. A *Pilátushegy* ég felé emelkedő kopár, szűkszakgatott szarvai nem igen voltak biztatók. „Er hat einen Hut, er hat einen Hut” — mondá a mylady feltekintve a

Pilátus tar fejére. E hegy ugyanis nevezetes arról, hogy kevés embernek sikerül rajta végig barangolni anélkül, hogy legalább is bőrig ne ázzék. Az unalmas ködök mindig ott ólálkodnak körülötte, s mikor az ember nem is gondolja, akkor hull nyaka közé az áldás.

Vannak az ember életében pillanatok, mikor mohó vágygyal szeretné elmondani: köd előttem, köd utánam — engem senki meg ne lásson; de nagyon kellemetlen. Ha azt itt kell mondani a *Pilátus*on, mert az egész szép kilátás mulóva devalválódik.

A hegyet megmászni nem nehéz, főképp ha az ember egy tisztességes, derék, okos számár hátára ül, mely egy pár ütlegért szívesen felballag a meredek úton, s nyilván azon gondolkodik utközben: milyen jó lenne, ha őt borral valóznák meg azzal a pénzzel, amit a csasi érdemeiért gazdjája tesz zsebre. De legyen egyszer megfordítva is; ugys ritkán esik meg, hogy számár keresse a pénzt okos ember számára; de többször történik, hogy okos ember érdemeiért számár a jutalom.

Epen azért, mert annyira bizonytalan, hogy az ember szép időben juthat-e fel a regényes hegy tetejére: ajánlani való dolog, hogy estefelé induljon s ott bevárja a nap lementét és a nap keltét.

Utitársaink nagy része a hegytetőn épült hotelbe szállt, melyhez fogható kevés van szép hazánkban. Mennyi erőfeszítésbe, türelembe kerül, míg ily óriási hegyre hotel építenek, mely a legelkényeztetettebb igényeknek is megfelel. Itt minden jó és olcsó — nálunk minden rossz és drága. Egy üveg kitiűnő „pale ale” (angol sör) egy frankkal fizettem, mi

Pesten egy forintba kerül, tehát csak százötven perccenttel drágább.

Négyen a lady kívánságára tovább folytattuk utunkat. A többiek példájára és is hűtlen lettem számaramhoz. (Úgy látszott örült is neki — mondott is valamit számárvnylven, de szerénység nélkül mondvá — nem értettem meg.)

Elragadtatással bámultuk a gyönyörű panorámát, honnan a szem az egész svájci rónán végig tekinthet. Falvak, városok, tornyok, erdők és kéköl bércek, mintha a játékszer kereskedésből kerültek volna aláink.

Egymásra dűledező hegyek, szédítő mélységek vizmosta hasadéakai, zöld folyondároktól fedett omladékok, elszórt falvak, gazdag növényzetű völgyek, sötét barlangok, melyeknek torkából zuhogó víz tör elő — gyönyörködtek lépten nyomon az embert. A szelid a zordonnal, a szép a vadsággal, a magasztos a szédítővel csodálatosan egyesűlnek itt.

A kandurképi angol örökké feleségével zsörtölődött, s bár a lady nem maradt adós — mégis kellemetlenül érintett bennünket. Szellems utitársnőnk egy regét mondott el nekünk a kedves hegyi manókról és egy svájci leánykáról, midőn megérkezünk a *Mondloch* barlanghoz.

Hallott ön valamit a *Mondloch* barlangról? — kérde szeliden férjétől.

Nem hallottam — felelé a kandur. Ezt előre tudhattam volna, mert hisz ez nem gyapjúszak.

A kereskedővel együtt jót neveltünk e megjegyzésen s a lady elmesélte nekünk a barlang kísérteties történetét.

A társaság — miután a feleselő vízhanggal ezer tréfát üzött, a zűg fenyesekkel

vesznie abban a nagy pusztulásban, a mely nyilvánosan folyt itt egy negyed század óta.

Azok a fővárosi lapok, melyek most észrevesznek bennünk, mert történetesen, a sok helyi vesztés között országos értékű dolgok is elvesztettek, küldjenek ki ide megbízható tudósítókát, kérdeztesse meg e város polgárságát, hogy minő állapotok között élünk huszonöt év óta és akkor majd ők is kevésbé fognak keseregni a királyi koponyákon. Talán érdemes volna egy ilyen nagy város ázsiai állapotaival is megismerkedni, hiszen nincs olyan messze ide Budapest! Azonkívül legalább megértenék, hogy miképpen tűnhettek el ilyen drága ereklyék és hogyan történhetett az, hogy a város polgármestere négy évig elhallgatta azt. Majd hallanak más, külön dolgokról is, melyeket 20 éve titkol a polgármester.

A királyi koponyák még előkerülhetnek valahol, de visszaadhatja-e földi hatalom mindazt nekünk, amit 25 év alatt elvesztettünk?...

*

A „Budapesti Hírlap“ mai száma vezércikkben foglalkozik a székesfejvári sirralással. A nagy feltűnést keltő czikk a következőképp szól:

A székesfejvári botrány.

Budapest, aug. 24.

Nyitunk muzeumokat, melyekben fölhalmozzuk a mult dicsőségének, örömeinek és bánatának legapóbb emlékeit is. Gyűjtünk ezeket, sőt százezreket azok megőrkítésére, a kik vezették a nemzetet tisztább és fenköltebb ideálok felé. Nemzeti nagyságról, szabad és független Magyarországról álmodozva, igyekszünk beleoltani az iskolát járó ifju nemzedékbe a kegyeletet mindaz iránt, mi a multban szép és dicső volt. Ha ezt tesszük; okosan, becsületesen járunk el, mert az a nemzedék, mely meg nem becsüli a multat, el fogja engedni mulni a jelent, a nélkül, hogy biztosított és szebb jövőnek tudná lelakni alapját.

Mennyi az őszinteség, mennyi az érték a mi kegyeletünkben, mennyi kötelességtudással őrizzük a mult emlékeit, annak szólóbizonyossága az, a mi Székesfejváron, a régi koronázóvárosban, nemzeti intelligenciánk egyik legjelentékenyebb centrumában történt.

Az őszfeji ideálista, *Hensselmann* kiássa a királyok csontjait, átadja azokat a városi hatóságok, a mely azokat a padláson por- és szemét között hagyja heverni és ha nincs a városi kulcsos, ki azok-

ról jelentést tesz, ott hervernék talán maig is. Így azonban a káptalan fölügyelete alá kerülnek. Pár év előtt derült ki, hogy a ládák tartalma meg van dezmálva, hiányoznak koponyák s a legnagyobb rendeltetésben van az is, mit a kegyeletlen kizsákmányoló magával vinni nem birt, vagy erre érdemesnek nem talál.

Ki volt az, a ki kegyetlen kézzel nyult e szentelt csontok közé, azt ma biztossággal meg nem mondhatjuk, de annyit látunk és lát a közönség is, hogy ha azok, a kiknek dolga és kötelessége is, a kellő őrizetről gondoskodni, ezt kellően teljesítik, nem jutunk oda. a hol ma állunk.

Az angolok a föllobbanó szenvedély nyomása alatt kizsárták Cromwell maradványait a székesegyházból, hová nem sokkal előbb országos gyász között helyezték el; a francziák királyainak csontjait, habár azok uralma alatt emelkedtek Európa első nemzetévé, vad energiával eresztették szélnék, megsemmisíteni igyekezvén mindazt, a mi a jelent a multtal kapcsolta össze. De ezeknek a kegyeletlen tetteknek mentségéül ott áll a politikai antagonizmus a lánczait széttepett s a szabadsággal élni nem tudó, azt rombolásra használó mob elvakult őrgöngése. Melyek azonban azok a mentő körülmények, a melyek ebben az esetben a közvetlenül és közvetve érdekelt hatóságok hivatkozhatnak és mi menti meg a nemzetet magát a frivolitás, a kegyetlenség, sőt a barbarizmus vádjától, az eddigi s a jövőben elkövetett mulasztásokért? Szabad-e beszélünk emelkedésről, haladásunkról, ha nem haladtunk kötelesség tudásban ha nem jut időnk, figyelmünk azok hamvait megőrizni, a kik egykor szemefénye, bálványá voltak a magyarnak?

Ideje, hogy a nemzet kormányá és annak idején képviselője is beleavatkozzék a dologba, földelítessenek, a mennyiben földeríthetők a bűnös mulasztások részletei és elvegyék büntetésüket a közreműködők. Maga a büntetőtörvény és mellette a műemlékekről intézkedő 1881. évi XXXIX. t.-cz. elégséges alapot nyújt arra, hogy az eljárás bírói uton is megindíttassék. Az, hogy multunknak legbecesebb maradványai forognak szóban, reméljük, még a mai viszonyok között is siettetni fogja az ez irányban megteendő lépéseket.

Más országok Pantheonokban helyezik el nagyjaikat. Walhallákat, márványszarnokokat építenek és tartanak fönn azért, hogy utódaik itt szivhassák magukba a hazafias érzést, mely nagy dolgok alkotására és keresztültelére képesíti őket. Mi kibolygatjuk százados nyugvó helyükből őket azért, hogy a kegyetlenség bélyegét süssük rá saját magunkra.

Egy nemzeti szégyenfoltnak letöléséről, a ke-

gyeletlenség vádjának megtöréséről van szó. Nem lehetünk elég erélyesek, elég buzgóknak abban, hogy megtörténjék mindaz, a mi nemzeti hírnevünk rehabilitációjára nézve még megtehető.

A mulasztás és könnyen lobbano hazafiság vádját magunkról elhárítani ugy sem fog sikerülni teljesen s nekünk királyi sírokat feltörni azért, hogy ezeknek a vádaknak alapot adjunk és magunkat még a külföld előtt is befektetjük — igazán nem lett volna szükséges vállalkozás.

Es még valamiről van szó. Ezek a csontok nekünk nem csak antropológiai tanulmányokra alkalmas tárgyak, nem csupán a történetűdős asztalára való historiai objektumok: a mi életünkben ezek a csontok nagy állami és nemzeti jogoknak hirdetői. Ezek a csontok az egykori nemzeti királyság tanubizonyosságai. A mire szentelt érzülettel, a hazafi áhitatos imádságával vágyakozik minden magyar, hogy váljék a miénk, egészen a vérünké, szívében, szőben, gondolkodásában, jellemében és cselekvésében egészen magyarrá, a mi aspirációink és nemes törekvéseink megértőjévé minden várományosa Szent István koronájának: annak a hirdetői ezek a lomtárban felejtett, piszkos kezekkel föltur, mocskokban őrizetlenül tartott csontok! Hogy jogunk van erre a természetes és nagy aspirációra, hogy karddal és törvénnyel, századoknak nagy küzdéseivel a nemzeti királyságra jogot szerzünk: azt hirdetik ezek a csontok.

Ki hinné ez aspirációink komolyságában, vágyaink férfasságában, törekvéseink és akaratunk erejében, ha Árpád vérből származott és választott nagy királyaink földi maradványai ott hevernek, a hol a szennyes ruhát szárítják? Ki biznék dinasztikus érzelmeink őszinteségében és hűségében, ha megtörténhetik, hogy vértükből származott királyaink földi maradványai kiszedtet szent ereklyékről ugy gondoskodunk, mint valami elnyűtt és ledobott, rongygyászakadt hajdu-ruháról? És ki becsüli meg bennünk a magyart, ha mi magunk sem tudjuk megbecsülni?

Egy községi bíró-választás, egy utkaparónak politikai ellenkezése, oh ez eléggé fontos arra, hogy a magyar kormány megmozgassa az egész közigazgatási apparátust és telegramban referáltasson magának azokról; de ime, a székesfejvári országos botrány, királysírok megrablása, ez a dinasztikus Bánffy-kormányt nem hatja meg; egy lo, ha a versenyeket megbetegszik; erre földzudnak az emberek, de a mikor az Árpádok csontjai szemetes ládába kerülnek és talán a spódium-gyárba, arra nem tör ki az emberek szíjlag haragra. Egy utca beborulásának kérdése, ez nagy mozgalmat, pártok és emberek mérközését idézik elő; de hogy egy egész

ővedzett Pilátustó mellé telepedett le nagy örömemre, mert a legnagyobb élvezetek egyikének tartom szép holdvilágos estén a füre leheveredni és bámulni a csillagok rezgését. Néma ünnepi esend vett körül bennünket. Még a kandur képü is hanyat fekvé ábrándozott a gyapjuszakokrol.

A hosszú esendet végre is a gyapjuszák szakasztá meg.

Kérem szép lady — mesélje el nekünk a Pilátustó regjét. Ez a szép est még bennem is költői gondolatokat ébreszt s ön nagyon szépen tud mesélni.

E kérésát valószínűleg csipős felelet követte volna, ha az egész társaság meg nem előzi, hogy beszélje el a tó regjét.

A hölgy mesélni kezdett:

Poncius Pilátus, Judeja helytartója nagyon rosszul kormányozta a rábizott tartományt. Tiberius császár, ki az üdvözítő elítélése miatt nagyon haragudott reá, Rómába hívatta őt, hogy törvényeszkéle elé állítsa és megbüntesse. Mindenki tudta, hogy az ítélet rettenetes lesz.

Mikor azonban Pilátus a császár előtt megjelent, az oly barátságosan fogadta, hogy az udvari emberek elámultak rajta.

Pilátus eltávozása után a császár szörnyű haragra gyult s megparancsolta, hogy hívják vissza a helytartót. Amint Pilátus belépett: a császár haragra egyszerre szeligséggé változott.

Es így történt ez többször egymásután. Erre egy vén sophista arról vádolta a helytartót, hogy az valami hatalmas talizmán birtokában van, mely megóvja őt a császár haragjától. Pilátust átkutatták s csakhamar

megtalálták nála az üdvözítő palástjának egy darabkáját. Amint az ereklyétől megfosztva a császár elé állították — annak kitört haragja s Pilátust szégyenteljes halálra ítélte.

Pilátus azonban nem várta be az ítélet végrehajtását, hanem börtönében kést döfött szívébe. Hulláját — mint öngyilkosét, régi szokás szerint bevetették a Tiberis hullámaiba. Amint ez megtörtént, iszonyu vihar támadt, mely végig sepepte Róma utcait, ledöntögetve a házakat, oszlopcsarnokokat.

A hölcsök ekkor azt tanácsolák a császárnak hogy Pilátus hulláját vitesse máshova, nehogy a haragvó Istennek boszúja Rómát érje.

A hullát kivették a Tiberisből s az éktelelné vált tetemet messze tekvő zord, megközelíthetetlen hegyre vitték s az ott talált tó vizébe lökték.

A hegy ez volt, melyen most barangolunk, a tó épen ez, melynek partján most pihenünk. Pilátus lelke azonban nem tudott nyugodni itt sem. Zivatart, jégesőt támasztott, a tó vizét annyira felzavarta, hogy elárasztá a legelőket; a pásztorokat elkergette.

Egyszer valami garabonciás diák került e vidékre, ki jó pénzért megígérte a pásztoroknak, hogy rábírja Pilátus szellemét, hogy nyugodtan tölje a kárhozatot.

A garabonciás erre elővett egy ördögűző könyvet s borzasztó átkokat olvasott Pilátus fejére.

Irgalmazz! — mondá iszonyu hangon a szellem s kérj tőlem bármit — megadom. Igérd meg, hogy lefekszel a tó vizébe és nem hagyod azt el többé.

Igérem — felelé a szellem — csak évenként kétszer engedd meg elhagynom a hideg sirt.

Nem engedem — csak egyszer — nagy-pénteken.

Es Pilátus megtartá ígérteit. A tó vize egész éven át csendes. Ha azonban mélységét akarják megmérni, vagy követ dobnak bele — azonnal haboogni kezd s messze kicsap medréből.

Ezt a regét hallottam a Pilátus-tóri — fejezé be beszédét az angol nő — s mi hosszan néztük a tó nyugodt vizét, melyben a hold sápadt képe rezgett néha-néha, ha egy-egy szellő átcsapott rajta.

A hold mindig magasabba kapaszkodott s oly vidámmá tette a tájkot, kedélyünket, hogy ez elragadó vidéken alig hittük volna el, hogy vannak emberek, kik a bú miatt meggörnyednek — hogy ott lenn az emberek között irigység és gyűlölség tanyáskodik, hogy vannak emberek, kik a szeretet álarca alatt lopják meg bizalmunkat, hogy ott lenn bünt és erényt, szentet és gaszagot pénzen vásárolnak a kufárlelkű emberek és tánczot járnak a beszenyvezett ártatlanság fölött — és ugy szerették volna elfeledni az egész világot, mozgó férgeivel együtt, kik odalenn egymást murgák hideg önzésből.

De végre is el kellett hagynunk e kedves helyet s mi napkelte után elváltunk egymástól — elfogadva a kedélyes angol kereskedő indítványát, hogy Monakóban ismét fogunk találkozni.

Tréfaképen volt adva az indítvány — nem is lett a találkából semmi, de utamból hazajövet néhány órát mégis részántam, hogy megnézzem a híres játéklarangot, mely érdekes tanulmány hely azoknak, kik az életet és embereket megismerni akarják. Erről azonban jövő levelemben szólok.

(Folytatása következik.)

kódtatás következtében két baloldali bordája repedt meg s jelenleg Budapesten egyik leánya házában fekszik súlyos betegen. *Braum* palota-utcai lakos és *Lövinger* Mór eczetárus könyvvezetője a térdén szenvedett súlyosabb zúzódást, a melyből azonban hamarosan felépült, úgy annyira, hogy jelenleg fenn jár. *Ösv. Höllerné* és *Mandl* Fanni Széchenyi-utczában lakó varróleány is súlyosabban megsebesültek. A szerencsétlenül járt utasok kártérítési pert fognak indítani a vasut-igazgatóság ellen.

— Számonkérő szék. Bárány *Fiáth* Pál főispán elnöke alatt szeptember 7-én számonkérő széki ülés tartatik a megyeházában.

— Beiratások a főreáliskolában. A székesfejvári állami főreáliskolánál a javító-, pótló- és felvételi vizsgálatok f. évi aug. 30. és 31. napjain tartatnak. Azon tanulók, kik ilyen vizsgálatot tenni óhajtanak, aug. 30-án reggeli 8 órakor jelentkezzenek az intézet tanácskozó termében. Az 1897—98. tanévre szóló beírásokat szept. 1. 2. és 3. napjain d. e. 8—12 óráig eszközöljük. A felvételt az egész intézetre nézve a másodemeti rajzteremben az igazgató teljesíti. A tanulók csak szülőikkel vagy azok megbízottjaival jelentkezhetnek. Az igazgatónál történt felvételt után, nyomban az osztályfőnököknél kell jelentkezni, s ott a szükséges adatokat beszolgáltatni. Oly tanulók, kik a múlt iskolai évben is itt jártak, csak iskolai és himnológiai bizonyítványt tartoznak felmutatni, de a más intézetből jövők ezenfelül még keresetelő-levelet (születési bizonyítványt) is hozzanak magukkal. Tandíjat az első emeleti rajzteremben lehet fizetni. Koronczy Imre tandíjkezelő tanárnál. A 24 frtnyi tandíj azonban négy részletben is fizethető: okt. 15-ig, decz. 1-ig, márcz. 15-ig, máj. 1-ig. Tandíjmentességre csak azon szegényesorsú tanulók számíthatnak, kik jó előmenetel mellett kifogástalan magaviseletet tanusítanak.

— Önálló anyakönyvi kerület. *Alsó-Szeni-Iván* községet önálló anyakönyvi kerületté alakította a belügyminiszter.

— Egy kis madár miatt. Játshi, vidám gyermek volt a kis *Marton* Feri. Kellemes szórakozásai közé tartoztak a vasuti állomáson való játszások, hova *Marton* vásárról, hol anyja *Marton* Mária lakott, gyakran ki szokott járni. Mult csütörtökön a kis *Feri* szintén ilyen kirándulást csinált s úgy délelőtt 10 óra tájt nagy érdeklődéssel nézegette, a mint *Dreher* Antal munkásai a vasuti kocsiakat tologatták. Mikor éppen egy hosszú, 13 kocsiból álló sornak feküdtek neki s igyekeztek megindítani, *Marton* Feri egyszerre megfellegette a kocsiokról, az izzadó munkásokról, nem látott semmit, csak azt a szép pelyhes tollu verébfiókot, mely első szárnypróbálgatásai alkalmával az egyik vasuti kocsi választotta pihenő helyéül. Pedig a munkások már megindították a hatalmas kocsiort, *Eisenbacher* János, a ki ellenőrzéssel volt megbízva, végig nézett a sinpár felett s mivel látta, hogy az ut szabad, a közelben nincs senki, engedte a kocsiakat a sineken végigszaladni azon kocsig, a melyen a kis madárka pihent az első ut fűrészfűrésze. Ebben a pillanathar ugrott elő a kis fiu, diadalkialtással vetette rá magát; a pihegő madárkára; még egy pillanatig lehetett hallani a vidám gyermek kacagását, aztán egy csattanás, az össze kecczanó kocsi zöreje, — és csöndesség lön. Az elcsúszott emberek holtan buzták ki a kis fiut a kocsik kerekai közül, megmeredt kezéből kibullott a madárka, melyet a szerencsétlenség pillanatában sikerült elfognia. *Trinkl* Ferencz állomás kezelő látta, midőn a szerencsétlen fiúcska a kocsi elé rohant, rá is kiáltott, hogy álljon meg meg, de a kis fiu nem engedelmesskedett. Dr. *Schlesinger* Illés járás orvos vizsgálta meg a holttestet és agyrontólást konstatált.

— Athletikai versenyek Sárosdon. Igen szép ünnepélyt rendezett Sárosdon e hó 20-án a budapesti torna club 30 tagja, midőn néhai gróf *Esterházy* Andor sirját koszorúzták meg. A sirnál *Ambrus* tanár tartott szép beszédet és délután több athletikai és kerékpár versenyt rendeztek. A versenyek a következő eredményel folytak le: 1. Kerékpár verseny a hantosi uton. *Isser* Károly vezetése alatt, nevezett 10. I. *Klobesberg* Géza B. T. C. T. II. *Szigeti* Nándor Sz. K. E. T. kinek a czél előtt fél kilométerrel a nyereg eltört. III. *Klein* H. János B. T. C. T. 2. 200 m. térelőny verseny. Győztek: I. *Tusa* Hugó. II. *Hajós* Alfréd. III. *Ramaszeder* István. 3. Gerely-dobás. I. *Hajós* Alfréd. II. *Ramaszeder* István. 4. Diszkosz-vetés. I. *Bauer* Rezső. II. *Malaky* János. III. *Hajós* Alfréd. 5. 800 m. futás. I. *Malaky* János. II. *Ramaszeder* István. III. *Hajós* Alfréd. 6. Lassu kerékpár verseny. *Waimár* Alfréd.

— Katonaruhás csaló. F. hó 16-án Polgárdi községben Székesfejvár felől jövő vonattal egy szakaszvezető ment a község jegyzői hivatalába s előadta, hogy ő a katonai térkép reambuláló bizottság parancsnoka által küldött ki szállás készítés végett, mely bizottság 8—10 napig fogott működni s terep felvételeket eszközölni. Az illető a község jegyzője által, a községi biróhoz lett utasítva, ki is a „kiküldött szállás készítővel“ 14 lakást jelelt ki a jövődö tisztekre. Ez a bizonyos szakaszvezető magát *Dezső* Lászlónak, debreczeni születésűnek mondta. Katonai ruhában volt. oldalfegyverrel s azt mondotta, hogy zöldhajtókás ruhája szerint a 32-ik ezredben szolgált s úgy lett ő ezen térkép felvévő szolgálathoz beosztva. *Dezső* László f. hó 17-én báró *Schönfeld* őrnagytól sürgőnyt kapott, melyben meghagyatott hogy bármely felekezeti templomban a királyi születése napján isteni tiszteletet hallgasson. F. hó 18-án ismét sürgöny érkezett, de az előjáróhoz, melyet utasított, hogy a kiküldött szállás csináló által jelzett időben és számban elfogatokat küldjön az állomáshoz a bizottság elé. Az eljáróság 5 elfogatót állított ki a vasúthoz, de a bizottság nem érkezett meg. Tegnap kiderült, hogy *Dezső* László csaló és jogtalanul viseli a katonai ruhát, mert ilyen bizottság a vármegye területén nem működik. A csalónak azonban hűlt helye Polgárdi községben, mert ma tegnap kerekét oldott és elvitte *Vidi* Ferencz kocsmáros 21 frtját, a mit az előtte való napokban kölcsön kért, nem hagyott maga után semmit, csak 6 forint kifizetetlen kocsma kontót. A rendőrség erőlyesen nyomozza a tettest.

— Pátka és Cairó. Különösen hangzik ez a két név egymás mellett, mikor az ember tudja, hogy annyira vannak egymástól, akár *Makó*-hoz *Jeruzsálem*. Manapság azonban, a gőz és villanyosság korában, sok minden lehetséges és azon sem ütközünk meg, mikor egy bognár legénynek a szive *Cairóban* van, az esze pedig *Pátkán*. Igen, egy *Cairói* bognár legénynek, *Szabó* Lászlónak szívét lefoglalta egy csinos nap barnította arcu lány: *Burgermann* Julianna, Emma, az eszét pedig kőve tartja a pátka anyakönyvi hivatal, a honnan várja a jóhírt, hogy megengedi-e a miniszter a házasságot. A legény 28 éves, ev. ref. pátka születésű, a leány pedig, a ki szintén magyarországi, a szomorú emlékeztető *Anináról* származik 19 éves róm. kath. Reméljük, azonban, hogy ez a ominozus név nem von árnyat az ifju pár nap derűs életére.

— A pap polgári házassága. A karlocazi szerb szinodus — mint lapunknak jelentik igen érdekes kérdéssel foglalkozott *Brankovics* pátriárka elnöklése mellett. A kérdést, a mely elvi jelentőségű, a görög keleti szerb egyházban *Zvekics* György temesvári szerb lelkész kérelme vetette föl. A lelkésznek felesége néhány év előtt meghalt, most tehát új házasságra akart lépni egy temesvári leánnyal. Az egyházi törvények szerint azonban a görög keleti lelkész csak egyszer nősülhet. *Zvekics* azt kérte a

szinodustól, hogy a polgári házasságkötést engedjék meg neki; az egyházának megkötését nem is kívánja. A szinodus elutasította a lelkész kérelmét, mely a polgári házasságkötést nem ismeri el a lelkészre nézve törvényesnek.

— Duna halottja. *Ercsi* község határában f. hó 15-én d. e. 9 órakor *Horváth* Ménért ercsii lakos, egy már oszlának indult női holttestet hozott ki a dunából. A mint az orvosrendőri vizsgálat megállapította, a vízbeült 25 év körüli lehetett, az öltözetéről ítélve munkásnő. Küllőrszak nyomait nem lehetett felfedezni, tehát nagyon valószínű, hogy öngyilkosság, vagy véletlen szerencsétlenség folytán került a Dunába.

— Kedves ember. F. hó 22-én történt a vásárbán; *Lukács* Pál *Zámoly* községi lakos még kora reggel felhajtotta lovait a vásárra s példás megnyugvással várta a jószerencsét, a mely ropogós bankokká fogja átvarázsolni a két paripát. A jó szerencse azonban nem jött, pedig már dél felé járt az idő, hanem jött helyette egy jól öltözött, barátságos arcu ember. A mint meglátta a lovakat, azonnal megtetszett neki s mindjárt az árú után kérdőzködött. A kimondott árat ugyan drágállotta egy kicsit, de látszott rajta, hogy mindenáron meg akarja venni a lovakat, mert azután kezdett hízlelni a gazdának, kedves barátomnak nevezte, átkarolta a derekát s barátságos mosolygós arccal mondtotta: „Majd csak enged urambátyám a csikók árából!“ *Lukács* Pál azonban nem engedett. Erre a barátságos képű ember egyszerre elkomorodott és sértődötten hagyta ott a lovak gazdáját. *Lukács* Pál csak később vette észre, midőn zsebébe nyúlt, hogy vörös bőrtárcsája mellényzsebéből eltűnt s vele együtt egy drb 10 frtos bankjegy és két drb ló-járlat, melyek az ercsyben voltak. *Lukács* Pálnak a „kedves embert“ már nem sikerült felföldöznie s a rendőrség útján igyekszik jogos birtokához jutni.

— Tűz gyújtogatásból. F. hó. 23-án d. e. 12 órakor *Füle* községben *Imre* János 118-ik számú háza kigyulladt. Mikhent nekünk jelentik, még ismeretlen tettes a házzal összeféggésben levő, szupp tetőzött istállót kívülről felgyújtotta s innen terjedt a tűz a lakóháza is, melynek tetőzetét teljesen elpusztította s megsemitett még 30 frt árú szemes gabonát is. Az oltáshoz szükséges víz ugyan távol volt, a lakosságnak azonban 3 óráig tartó erőlyes oltási munkálkodása után sikerült a pusztító elemet megfékeznie. *Imre* János háza biztosítva nem volt, a kár 430 frtra rug.

— Látogatás a napkeleti fakirnál. A szent István-napi vásár lezajlott. A vásárosok fabódéi becsukódtak, a sipladások, panoráma s amerikai hinta tulajdonosok egy csomó köklér népséggel egyetemben már erőlyesen költözököndek; csak a czirkusz is felszedte hatalmas sátorfáit; még egy bódé áll rendületlenül, egy kisded alkotmány, a sérthetetlen napkeleti fakir sátra. Az ajtajánál egy pazarul feltollazott rézbőrű indiánus van kirajzolva, az egyik oldalán pedig ékes felirás tűndöklök: „Maximilián, az ősbudavári emésztő és sérthetetlen fakir, a ki a tüzes vasat harapdálja és szabad kézzel kalapálja.“ Lapunk egy barátja arrafelé sétálgatva találkozott a napkeleti fakir borotvált képű impresszáriójával, a mint ugyancsak szorongatott markával egy apró cigánygyereket. A találkozást így beszéli el: Mit vétett ez a szerencsétlen teremtés? — kérdeztem tőle. „Uram, nagyiszívny ez! felelt az impresszárió s egy percze abban hagyta a szorongatást, tegnap egész nap itt settenkedett a sátram körül s mihelyest félre fordultam, beszökött, ha kikergettem, megint csak beosont. Gyanus volt ez a viselkedése, de csak most jöttünk rá a turpisságra, mikor látám, a fakir, nem találta a pénzt. Bizonyosan ez a füstöképi vitte el. Megfognak szerencsésen és csakugyan megtaláltuk nála a pénzt, 3 frt 50 krt. Ez az *Horváth* Pista, a ki egész nap a városban jöndül, és a helyett, hogy kikergetnék, még jól tartják némelyik házbán. Nem jól van az uram, hogy az ilyen kis kozáknak pénzt szórnak a gazdagok, a szegény éhezőkön pedig nem sajnálkoznak.“ — E közben kilépett a fakir. Jól

táplált, barna, cigányképi ember, a kin nem igen látszik meg az éhezés! — Hát nem jól ütött be a vásár? — kérdeztem szánakozva. „Sajnos, nem! A közönség nem tudja megérteni az én magasabb művészetemet. Mert más bűvészek közönséges kenderkőcset esznek, mikor pántlikát huznak ki a szájukból, én azonban nem kőcset nyelek, hanem — vattát. Pedig a vatta fojtós edel, tessék megpróbálni. Én tanítottam meg rá a bátyámat is, méltóztassék megnézni mindjárt kezdődik az előadás, csak előbb elkölti az ebédjét. Kíváncsi voltam, hogy ezek a szerencsétlen éhezők miként esznek, megváltottam hát a jegyet s beléptem a bódéba. A cigányképi fakir már ott állt asztala mellett és sóvár pillantásokat vetett az asztalon felhalmozott „elemóziára,” majd pedig a legcsékélyebb teketória nélkül hozzáfogott az evéshez. Elővett egy darab faszenet, leharapott belőle egy jókora falatot s mint valami piszkótát, nagy lelki élvezettel költötte el. Utánna nagyot húzott a vizes kanocsból s egy rongyos kalapot vett elő, a melynek már csak a karimája volt meg. Állítólag a nagybátyja hagyta neki. Mivel nem tudta másként hasznát venni, hát fölvetette az étlapjába s abból is legyűrt egy jókora darabot. Ez után valami százesztendő, rongyos, rossz cipőt vett elő, a melynek már csak a talpa s egyik oldala volt meg. No abból is jó adaggal falt fel. Majd megévett egy darab gyertyát és hogy gyomrát a menü után kitisztítsa elfogyasztott még fél házi szappant. Minden étkefogatás után nagyot hörpintett a vizes butykosból. Most azután kezdődött a tüzes vas harapdálása. Előkészület képpen letette a földre a korsót s más valami instrumentumot tett helyébe, majd pedig egy kis szivarpéngét tányérozott. Ez alatt egy kis lucska játékba elegyedett a vizes kanocsal s a mint ott turkált benne, hát szépen előszedegette belőle a szentet, kalapdarabot, gyertyát stb. Szerencsére a néző közönség nagy része nem vette észre a hunczutságot s így a napkeleti fakir nyugodtan foghatott hozzá a tüzes vas evés művészetéhez. Ez a produkció nem új, akár hány vándor komédiás produkálta már a tüzes vas harapást. A mi fakirunk is végig csinálta a műsort s hogy meggyőződhessünk a vas tüzeségéről, nagyot köpött rá mire az elkezdett sisteregni. Az előadás végén hozzám fordul a fakir impresszáriója s kérdi, hogy vagyok megelégedve a bátyja művészetével. Pompásan mondottam, s csodálkozom, hogy Fejérvár közönsége nem tudja önköt megérteni. Haza menve elhatároztam, hogy fogok a szegény éhezőkön segíteni s küldtem nekik egy véka rossz cipőt, ócska kalapot s szappant.

— A „Nemzeti Zenedében” a növendékek beiratása folyó évi augusztus hó 30-ától bezárólag szeptember hó 5-éig az intézet helyiségében (IV., Ujvilág-utca 15. sz.) naponként délelőtt 9—12 óráig történik. Ezen időn túl csakis külön igazgatói engedély alapján naponként délután 3—5 óráig. Mindkét nembeli növendékek felvétetnek az ének, zongora, orgona, az összes vonós- és fuvó-hangszerek, továbbá az összhangzattani, zeneszerzési, zenetörténeti és esztétikai tanszakokba, a vonós-négyes és zenekari iskolába, valamint az egyházi zene és lythurgiai tanszakokba. Beiratási díj 6 frt.

— Véres verekedés. Péntek éjjel egy óra után a vásártér 5-ik szám alatti Grünfeld féle korcsmában Tigel József és még egy néhány kaptos czimbora összevesztek és verekedés közben valamelyik megszurta Tigel Józsefnek a fejét. A verekedésnek csak a rendőri őrzővetet végett. Nem mulaszthatjuk el megjegyezni, hogy az ilyen tajta garázdaságoknak fő okuk a szabad zárókörökben van. A duhaj legények, a kik egész éjlet ivással töltötték a korcsmába, így hajnal felé már egy kis mozgásra is vágyának és még szerencse, ha csak egymást döngetik el. Fokozza még ezen állapotok veszedelmét az a körülmény is, hogy a rendőri őrzővetet befejezte után egész szabadon duhajkodhatnak a garázda legények. Nincs a ki a törvényes záróra után ellenőrizze a mulatókat. Különben a fent nevezett verekedések ügyében a vizsgálat már folyamatban van.

A nyárutó.

Péth, aug. 24.

Mintha most kezdődnek csak a fürdő-szezon, olyan vidám, élénk az élet Péthén. A városi emberek szent Istvánnapjára hazatérnek, közeledik az ősz, talán még inkább az iskolai é s a nyári üdülők ismét benépesítik a városokat. És mikor a dinnye és tétőfokát éri el, otthon van majdnem mindenki.

Székesfejérvár és Veszprém nyaraláshoz szokott uri népe is megérkezett s pár nap mulva már népesek lesznek az utcák a kipihent arcú emberektől, meg kedvetlen diák gyerekektől. Egy-kettő talán nem is veszi észre, milyen nagyon kellemetlen a levegő, nem is érzi, a rettenetes hőséget, mert hisz annyi érdekes történet azóta itthon is, no meg a fürdőn, a nyaralóhelyen is, hogy csupa élvezet meg tapasztalni, no meg elmondani. Hanem egypár nap mulva elvan már mondvá minden, nincs újság, a mi ingereljen, türethetetlen válik a nap perzselő melege, az utcák nyomott levegője. Menekülni előle alig lehet a leeresztett redőnyű szobákba, mert ott a hűvös levegőben nincs meg a kedvre derítő üdeség. A parkok (például Fejérváron!) igen kevés enyhét nyújtanak s meleg éjszákak mozdulatlan levegője sem kárpótól a kellemetlen napért. Milyen sokat ér ilyenkor egy megváltó gondolat s az a szerencsés véletlen, hogy olyan közel van ide Péth, a hol egy kiránduló napon, a friss ózondus levegőn fellehet üdülni néhány napra. Egy péthi kiránduló nap egy hétre megment a lankasztó hőség okozta kellemetlenségétől, s a gyöngébb, finyásabb idegzetű ember ' egészséget sikeresen prolongálja, a míg majd eljön az ősz hűvösebb, tisztább egészségesebb napjai. Ime ezért oly népes most a péthi fürdő, ezért van több kiránduló kint egyik másik napon, mint volt a nyár közepén. A fürdőző közönség második nyaralása ez, és nem egytől hallottuk, a ki fáradtan barangolt a stajer alpok között, hogy a fáradságról mint az utazás okozott, alig kárpótolta a látott szép vidék.

Nem oly nagy méreteken, mint a világfürdők helyein, de meg van áldva a természet minden szépségével, kellemességével a kies fürdőtelep.

Van illatos levegőt lehelő fenyőerdeje, mely hosszan benyulik a kavicsbánya mögött, vannak gyönyörű sétatái a grófi uti vagy a péthi fiatal erdő vágásában, a hol a leggyönyörűbb gepszönyeg az erdei levegő illatával teszi kellemessé a sétát, s van a barátakás föltti sziklacsúrról olyan remek panorámája, a mely betekedhet bármely Bagedekekben agyon dicsért külföldi sziklacsúccsal. És hozzá igen kellemes lejtős ut vezet fel a sziklákig, s nem nagy fáradságba kerül, hogy a legelragadóbb keretben élvezhessük a naplementének csodás szépségét.

Az állandó vendégek egy-kettő kivételével ugyanazok, a kik voltak, de hosszabb-rövidebb időre mindig jönnek mások és mások s valamennyien fájo szívvel vesznek búcsút a kedves péthi fürdőtől.

Fodorok visszatértek már Veszprémbe. Nem az unalom ütöte el őket Péthről, csak vendégeik érkezése kényszerítette megválniok Péthtől. Nehéz szívvel mentek el, s valószínű, hogy vendégeik távoztával újra visszatérnek Péthre, folytatni a megszakított nyaralást. A péthi köztársaságban érzik is hiányukat s ünnepnap számba megy, a mikor látogatóba kiterkeznek.

A várpalotaiak azonban naponta átlátogatnak Péthre s így valóságban beleolvadnak a köztársaságba. Domján adminisztrátor s hű kísérője, a páratlan kedélyű Lendvai leghívebb látogatói Péthnek, őket még a rossz idő sem riasztja el. Berki jegyző és Barcsaiék szintén ott vannak majd mindennap. Így szűvődik aztán a napi érintkezés folyamán, olyan őszinte szívvelyes viszony a vendégek között, a melyet a város unalmas sablonjai közé szorított ember csodálva néz.

Távol Pestről Páris Sándor, a szép szőke asszony irigylet féje is megérkezik minden szombat este családjá látogatására. Szerencsés természeti, páratlan kedélyű ember, a ki a legnagyobb társaságot bámulatos bravurral tudja mulattatni. A mellett rendkívül szerény ember, a ki bizonyosan meg lesz ijedve, ha asztaltársaságának valamelyik kedélyes tagja elébe tartja lapunkat, a melyben ő róla is meg mertünk emlékezni. Ha ő Péthben van, akkor a kedélyesség még fokozódik. Különben arról is nevezetes, hogy mindenkit ismer. Szinte hihetetlen, hogy egy fővárosi embernek a vidéken is olyan ismeretsége legyen.

De volt a péthi fürdőnek legközelebb, még Páris Sándornál is szebb vendége, (pedig hát ő is szép ember!) Humayer Vilma személyében, a ki Humayer fővárosi gyárosnak leánya, a szép szőke

asszonynak pedig huzga. A szép pesti vendég megjelenése alaposan felzavarta a fürdőző férfivendégek szívét s mikor pirossal diszkrétan diszített fehérruhájában végiment a fürdő-sétányon, sok sóhajlás kelt nyomán s nem egyszer hallatszott a felkiáltás: »Beh kár!«

Vonatkozott pedig ez a felkiáltás arra, hogy a szép leány mennyasszony, egy tessz húszárhöfnagy hűséges mennyasszonya, a kit lehetetlen volt jegyesétől elhódítani. Pedig hát voltak sokan, a kik boldogtalanoknak érezték magukat e lehetetlenség miatt.

E hó 12-én volt a holdtölte, a mikor ismét teljes fényében ragyogott az égen a holdvilág. Ezen a napon előkelő vendégei voltak a péthi fürdőnek Fejérvárról, a kik csupán azért töltöttek egy éjszakát Péthén, hogy gyönyörködhesse a péthi holdvilágos est utolérhetlen szépségében. Mondanunk sem kell, hogy este volt táncz, lámpa fény s holdvilág mellett, a mely belenyult éjféltánig az éjszakába.

Különben most teljes díszben látható a péthi fürdő. A természet oly üde, friss ebben a bájós völgyben, mintha május lenne. Nem csoda ilyen körülmények között, hogy a távolabb fürdőn nyaralók, a kik csak most a nyárunot juthattak Péthre, erősen fogadkoznak, hogy jövőre nem a magas Tátrába, nem is az Alpok közé, hanem Péthre mennek nyaralni.

VEGYESEK.

□ A pénztárcza jubileuma. Kevesen fogják tudni, hogy a napokban lesz ötven esztendője, hogy a pénztárczát feltalálták. Addig is a pénzt kendőbe kötve a derék körül hordták, vagy pedig régi harisnyákban gyűjtötték, hogy a gazdagság ne legyen nagyon feltűnő. Néha pedig szalmaszakba is rejtették. A mostani pénztárczák tipikus ósét, mely zárral volt ellátva és kényelmesen a zsebben hordható, csak 1847-ben készítették, a mikor egy Carl Heue nevű német eredetű könyvkötő-ségéd Amerikában készítet egy ilyet. Azóta persze a pénztárcza-készítés válságos művészetté vált és nincs az az állat, melynek bőrét nem használták volna fel pénztárczák készítésére. Van már krokodilbőr és kigyóbőr pénztárcza, mindenféle alak és szerkesztéssel van a kiralatokban, csak a kiüresedés ellen nem találtak föl még semmit.

□ Egy diák tévedése. Egy ifju svájci diák, Fritz Morgenthaler, Párisban tanul s tantárgyai közé a poharak műlégységnek tanulmányozását is fölvette. A multkor, mikor igen mélyre talált a pohár fenekére pillantani, megáll a Rue Mazarinben egy üveg-szekerény előtt, mely, mint a diák csakhamar kisértette, arra szolgál, hogy egy billentyűnyomásra parfűm, cznkrót, gyufát s mi mindent adjon. A diák kíváncsi lévén, mint minden muzsafi, beüti az üveget s megnyomja a billentyűt, azután türelmesen várja a történcndőket. Nem kis meglepetésére egy csapat tüzöltő jelenik meg előtte, kik azt kériék tőle köröskörül pillantva: »hogy hát hol van a tűz?« A szegény diák mámorában automatának nézte a tüzjelző készüléket. Az ilyent még republikában is megszórták büntetni, de a tüzöltő parancsnok látva a jöhiszemű tévedést, nem kívánta a diák megbüntetését.

— A lovak toilettetikáiból. Most már nemcsak az asszonyok, hanem a lovak is üzik a szépítés művészetét. Egy gazdag angol lókereskedő mesélte a multkor, hogy azok a lovak, melyeket a Heyde-parkban látnak, olykor szép aranyárga sörényvel, ezüstösen csillogó farkkal, korántsem dicsekedhetnek természetes szépségükkel. A fogakat manapság már a lovaknak is plombirozzák, főtik a sörényüket és kozmetikus szerekkel teszik a sörényüket csillogóvá. Ha foltos a testük, azt egy színűre festik, szóval a lovaknál is tudják már pótolni a tökéletes szépség hiányait.

□ A pók és a telegráf. Az a hatalmas villámáram, mely a legerősebb állatokat egy pillanat alatt agyon üti, megakad, ha a kis pók finom hálójával elzárja az utját. A Sanghaiban megjelenő Keletázsia Lloyd írja, hogy mennyi bosszúsága van e miatt a japáni távirótitesteknek. Mert a szorgalmas kis pók nemcsak a fák ágait, de néha az alacsonyabban fekvő táviró drótokat, izolátorokat és csölpöket is beszővi hálójával. Ha most a harmat est a finom hálót megnedvesíti, akkor az kitűnő villámvezetővé válik és a föld villámosságát átviszi a drótokra és ezáltal az egész vonalat a szolgálatra képtelenné teszi. Hiába próbálták a japánok seprűkkel levetni a pókhálókat, mert szomorúan kellett tapasztalniok

hogy sokkal szerényebbek ezek az apró állattik a megrogált hálók helyreigazításában, mint ők voltak annak a leseprzésében. Láthatják a japánok, hogy könnyebb volt a hatalmas Kínát megfékezni, mint a kispókot.

Közgazdaság.

A mezőgazdasági állapot.

Irta: Kirschanek Ödön.

... Évtizedek óta elő nem fordult gyenge termésű évvel van dolgunk és ennek befolyása alatt áll ma az egész ország. Ezt a szomorú kijelentést olvassuk a földmívelésügyi miniszternek az ország mezőgazdasági állapotát feltüntető legutóbb kiadott jelentésében. A mit az ország már rég sejtett és a gazdaosztályok tudtak, — ime bekövetkezett! Statisztikai adatok bizonyítják a szomorú valóságot, hogy az ország termése oly silány, melyhez fogható évtizedek óta nem volt. A cséplési eredmények, szemben a két hét előtti becsléssel 2.60 millió méter-mázsza búzát és 750.000 mm. rozst tüntetnek fel kevesebbet és félo, hogy a keveslet a cséplés befejezéséig még nagyobb leend, mivel a hivatalos jelentések, mint azt már többször bebizonyítottuk, rendszeren optimisztikusan fogják fel a helyzetet. Csak kenyér-magvakban a szükség, tehát 4—5 millió mm. tesz ki. Ezt pedig a kukorica és burgonya termések nem képesek pótolni, mivel mindkettő országos átlagban kis középtermést ígérnek.

Még mielőtt a mezőgazdaság szomorú állapotát feltüntető miniszteri jelentés napvilágot látott volna, már is országszerte türehtelen drágaságot tapasztalunk. Ezen jelentés hatása alatt pedig elérte azt a fokot, mikor a nemzet nagy részére nézve, — első sorban — a munkásosztályokra az inség jellegével bir. Az éhínség elmaradhatatlan. A kigazda, a ki most, hogy adót és hitelezőt fizessen, eladja a különben sem nélkülözhető gabonát, a télen vagy legkésőbb a tavasszal éhínségnek néz elé. A munkás, a ki már most is csak a legnagyobb erőmegfeszítéssel tudja övét táplálni, majd ha a közvetítő kereskedelem a most észszavasárolt gabonát horribilis áron áruba bocsátja, nem lesz képes annyit szerezni, hogy megélhessen. A munkabérek előreláthatólag emelkedni fognak, a vállalkozási kedv azonban csökkenni fog és a gyárak kénytelenek lesznek sok munkást elbocsátani, a kik pedig szintén élni akarnak. Az arató-sztrájkból is fennmaradt egy tisztességes munkáscsapat, mely a télen az államtól akarja eltartását követelni. A munkáshoz hasonló állapot vár a kisiparosra és a kis-kereskedőre.

Nincs társadalmi osztály, mely aggódással nem tekintene a jövőbe. A rendkívüli rossz termésnek a befolyása alatt áll az egész ország, melynek minden termelő osztályból eshetnek áldozatul a gyengébb existenciák. Amit a liberális kormányok és államférfiak mindig tagadtak, ime egy évnek a silány termése mennyire előtérbe tolja a mezőgazdaság fontosságát és a többi kereseti ágakra kiható erejét.

Mi mindig is mondtunk, hogy hiába való minden erőlködés, a nagyiparra mi nem építhetjük gazdasági boldogulásunkat. Agrikultur állam és nemzet vagyunk és azok is akarunk maradni! A nagyipart csak annyiban akarjuk teljesíteni, a mennyiben a növekedő belfogyasztás azt indokolja. Panaszaink a mezőgazdasági válságról, gazdáink pusztulásáról siket fülekre találtak. A válság okait igaznak el nem ismerték és tulzottaknak állították s a válság megszüntetésére irányuló intézkedések megtételét sürgősnek nem tartották. Most egy egész nemzet nyomora fogja az uralkodó rendszert meggyőzni arról, hogy csak a mezőgazdaság az a biztos alap, melyen építhetünk. A mezőgazdaság válsága maga után vonja az ipar és kereskedelem pangását.

Avagy azt mondják talán, hogy a szokatlan gyenge termésnek hatásai nem lennének annyira érezhetőek, ha más mezőgazdasági álla-

mokban jobban sikerült volna az aratás? Még akkor is, ha csak minket ért volna a természeti csapás, sőt kerülhetnők el a gazdasági válságot, mely most nemcsak a fogyasztót, hanem a termelőt is sújtja. A válság általános jellege tehát el nem vitatható. Milyen furcsán is hangzik ez. Tizenkét forintos buzaárak és általános gazdasági krízis! Mikor ugy másfél hónappal azelőtt a buzaárak rohamosan emelkedtek, a merkantilisták nagy garral hirdették, hogy hallgassanak az agráriusok, mert elérték, a mit akartak, a buzaárak szokatlan magasságot értek el. Most már evvel is elhallgattak és a fogyasztón sajnálkoznak. Arra természetesen gondolni sem akarnak, hogy belátva a mezőgazdaság fontosságát, ennek felsegélyezése érdekében emeljenek szót, mit szükségessé tesz azon körülmény, hogy egy esztendő roz termése beláthatatlan pusztítást fog véghezvinni gazdáink között. Pedig a gazda rántja maga után az iparost és a kereskedőt és nem megfordítva.

Ha nem tettünk semmit józan megfontolással a mezőgazdaság érdekében, majd teszünk a szükség nyomása alatt. Csak ne legyen késő. Nem követelünk mi a nemzetentartó osztályok kedvéért különösebb kedvezményeket, csak annyit, hogy fejlődése elé az inproduktív osztályok kedvéért akadályok ne gördítenessenek. Mert ha a gazdaosztályok kellőleg megerősödnek, akkor nem kell attól tartanunk, hogy egy esztendőnek a roz termése az egész nemzetet dönti veszélybe.

Apró hirdetések.

E rovatban költött egy-egy hirdetésnek, ha lakcím nincs kitéve 4 soros terjedelemben egyszeri költsége 30 kr. Minden további sor 4 kr. — Ha az apró hirdetés 6-szor vagy ennél többször adatok fel, megjelenésenként 20 kr-ot vétetik föl.

Értésítéssel díjtalanul ad a kiadóhivatal bárkinél, viátki levelekre, ha 5 kros válass-bélyeg mellékelteik válaszal.

KÖZÉP ISKOLÁT

végzett és egyetemen tanult fiatal ember, a német és francia nyelvből magán oktatásra ajánlkozik.

JÓ CSALÁDBÓL VALÓ FIU

a jövő tanévre teljes ellátást nyer egy uri családnál. Czim a kiadóhivatalban.

EGY PÁRISBÓL VALÓ NŐ

francia órát hajlandó adni. Czim a kiadóhivatalban.

EGY JÓ CSALÁDNÁL

a jövő tanévyben 2 tanuló teljes ellátásban részesülhet igen kedvező feltételek mellett, a hol az illetők egyszersmind a család fő-gymnáziumba járó fiától magán oktatást is nyerhetnek. Tudakozódni lehet: Gyümölcs-utca 28. sz. alatt.

STEININGER SÁNDOR Parti divat vászon üzlete

SZÉKESFEHÉRVÁR, Nádor-utca 19. sz. Tejes-köz sarkán.

Az őszi és téli időnyre remekül felszerelt

női divat, kése női felöltő és vászon üzletben

szerencsés parti (alkalmi) vételek

folytán azon helyzetben vagyok, hogy olyan jutányos olcsó árakért tudok kitűnő jó minőségű és divatos áruval szolgálni, hogy áram tekintetében legyőztem a fővárosi összes kereskedőket.

Saját jól fellogott érdekében ajánlom meggyőződést szerezni és bevásárlásával megszerencsésletetni.

Tisztelettel

STEININGER SÁNDOR,

Székesfehérvár Nádor-utca,

Pótlák czipész áttelében.

	Ezelétt	Most
	fr. kr.	fr. kr.
1 mtr jó mosó parget	30	18
1 mtr széles színtartó parget	55	30
1 mtr dupla széles schewiott	50	22
1 vég 30 rőfos schiffon	7.80	4.50
1 vég 30 rőfos czérna Canavász	7.50	3.30
1 vég 32 rőfos vászon	7.50	3.30
1 vég Steinger Creas	9.50	3.80
1 vég 54 rőfos Rumburgi	25.—	7.50
1 pár tnis szövet függöny	3.60	1.50
1 dtz zsebkendő szep	3.—	1.20
1 drü 3 méteres plaid kendő	7.—	2.20
1 vég korona kanavász	9.50	4.50
1 garnitur ágyterítő, arosz	12.—	6.50

és más e szakmához tartozó cikkek óriási választék rendkívül olcsó árakért.

Nagy forgalom, kevés haszon!

Csak csekély

HAVI RÉSZLETFIZETÉSRE

kaphatók!

Legujabb divatu tavaszi-gallérok és kabátok.

Kész férfi- és gyermekruhák

minden nagyságban. Kanavász, vászon és minden e szakmába vágó cikkek, valamint

ingek, gallérok és lábravalók, nap- és esernyők dus választékban.

— Nagy raktár asztal- és futó-szőnyegekben. —

LŐWY ADOLF + + + + +

+ + + + + SZ.-FEHÉRVÁR.

(Felmayer mellett.)

Szirkovits Andrásné

G. M.
férfi szabó üzlete

Székesfejervárott, Kossuth Lajos utca 4. sz.

Ajánlja magát a tisztelt közönség figyelmébe.

Valódi angol szövetei az őszi időnyre már megérkeztek és férfi ruhákat mérték vétel után a legpontosabban s igen jutányos árért készit.

RODE IMRE

Uri és női divatüzlete Székesfejervárott,
Nádor-utca 17. szám.

A mélyen tisztelt vevő közönség b. figyelmét bátorodom felhívni az alant felsorolt árukra, melyek új üzletemben nagy választékban legjobb minőségben olcsó árakon szerezhetők nálam be, u. m.:

Férfi kalapok:

férfi kemény kalap fekete 2- 3- 3-50
férfi puha kalap színes 1-50 1-80 3-
férfi puha kalap fekete 1-60 1-80 3-
férfi puha kalap Loden 1-20 1-50 1-80
gyermek kalap minden színben 75 től 1-50

Férfi sifon ing:

sima elővel gallér nélkül 1-20 1-50 2-
szeg. elővel gallér nélkül 1-50 1-80 2-20
himzett „ gallér nélkül 1-80 2- 2-40
batiszt „ gallér nélkül — 2-20
selyem „ gallér nélkül — 2-20 3-
férfi gallér fehér és színes 12 drb 2 frt.
férfi kézelő fehér és színes 12 pár 4 frt.
Creton gy. ing gallérral —90 1-20 —
sifon gallér nélkül 1- 1-20 —
férfi lábra való köpper —80 1- 1-20
férfi lábra való atlas damask 1-30 1-60

Zsebkendők:

tél vászon színes széllel 1-20 1-50 1-80
czerma vászon színes széllel 2-40 3- 3-60
fehér vászon és batiszt 3-50 4-50 5-50
gyermek Clott esernyő —90 1- 1-20
férfi Clott esernyő 1- 1-20 1-50
félselyem esernyő 1-80 2- 2-20

Reklam nyakkendők:

Legdivatosabb formákoan 15, 20, 25 kr
Legdivatosabb form. selyem 30-tól 1-50

Bőrkeztüük, elismert legjobb gyártmányu

férfi- és női- minden létező színekben párja 1-20 frt.

Nagy választék férfi, női és gyermek-harisnyákban, továbbá válfűzők, csipkék, szallagok, kötő és horguló pamutok, csipke függönyök és minden e szakmába vágó rövidáru cikkekben.

Hirdetések

felvételnek kiadóhivatalunkban jutányos áron.

Számlák, körlevelek és árjegyzékek tisztán és eszösen!

ALAPÍTOTT 1871.

ALAPÍTOTT 1871.

SZÁMMER IMRE

könyvnyomdája (gőzerővel)

KÖNYVKÖTÉSZETE

ÉS LEVÉLBORÍTÉK-GYÁRA

SZÉKESFEJERVÁROTT.

Készit minden néven nevezendő

KÖNYVNYOMDAI MUNKÁKAT.

Raktárt tart kész nyomtatványokból:

Városi és községi előjárók és árvaatyák számára. Szolgabiroi hivataloknak. Ügyvédek, járásbírók és végrehajtók részére. Róm. kath. és ref. lelkesi hivatalok számára. Takarékpénztárak, segély-egyletek, kaszinók és olvasókörök részére. Uradalmak, bértek és gazdák számára. Gyógyszertártulajdonosok részére. Kereskedők, iparosok és ipartársulatok számára. Szállodatulajdonosok és vendéglősök számára.

Továbbá:

IRÓPAPIROK, LEVÉLBORÍTÉKOK és LEVÉLPAPIROKBÓL

nekülönb

IRODAI SZEREBŐL:

tinták, írónok, valódi acz- és rézoltalok tintáinak, peccs-kraszok s több eddelékből jutányos árak mellett!

Meghívó-, helyi-, czim- és látogató-jegyek díszesen!

VASUT UJ MENETREND.

— Érvényes 1897. május 1-től. —

	205. szem. v.	208. gyorsv.	215. vegyesv.	201. gyorsv.	207. személyv.
Budapest ind.	6 ó. 40 p. r.	7 ó. 30 p. r.	2 ó. 35 p. d. u.	7 ó. 45 p. este	9 ó. 25 p. este
Sz.-Fejérv. érk.	8 ó. 43 p. r.	8 ó. 53 p. r.	4 ó. 29 p. d. u.	9 ó. 11 p. este	11 ó. 53 p. éjjel
Sz.-Fejérv. ind.	9 ó. 4 p. r.	8 ó. 58 p. r.	4 ó. 35 p. d. u.	9 ó. 16 p. este	11 ó. 43 p. éjjel
Kanizsa érk.	1 ó. 24 p. d. u.	11 ó. 45 p. délb.	8 ó. 55 p. este	12 ó. 10 p. éjjel	3 ó. 52 p. r.

	208. személyv.	202. gyorsv.	216. vegyesv.	206. személyv.	204. gyorsv.
Pragerhof ind.	8 ó. 10 p. este	3 ó. 30 p. r.	9 ó. — p. d. e.	9 ó. — p. d. e.	2 ó. 50 p. d. u.
Kanizsa ind.	12 ó. 15 p. este	5 ó. 48 p. r.	9 ó. 15 p. d. e.	2 ó. — p. d. u.	5 ó. 6 p. d. u.
Sz.-Fejérvár érk.	4 ó. 16 p. r.	8 ó. 47 p. r.	1 ó. 51 p. d. u.	6 ó. 1 p. d. u.	8 ó. 3 p. este
Sz.-Fejérvár ind.	4 ó. 24 p. r.	8 ó. 54 p. r.	2 ó. 32 p. d. u.	6 ó. 9 p. d. u.	8 ó. 15 p. este
Budapest érk.	6 ó. 29 p. r.	10 ó. 14 p. r.	4 ó. 32 p. d. u.	8 ó. 12 p. este	9 ó. 40 p. este

	5001. személy v.	1011. vegyes v.	5013. vegyes v.	5065. v. vonat*
Kis-Czell indulás	2 ó. 13 p. délután	4 óra 29 p. reggel		
Veszprém érkezés	4 ó. 39 p. délután	7 óra 10 p. reggel		
Veszprém indulás	4 ó. 43 p. délután	7 óra 15 p. reggel	4 óra 19 p. reggel	7 ó. 19 p. este
Sz.-Fejérvár érk.	5 ó. 53 p. délután	8 óra 35 p. reggel	6 óra — p. reggel	10 ó. 9 p. „

	5002. személy v.	5012. vegyes v.	5014. vegyes v.	5062. v. vonat
Sz.-Fejérvár ind.	9 ó. 27 p. délelőtt	1 ó. — p. délután	9 óra 27 p. este	5 ó. 29 p. regg.
Veszprém érkezés	10 ó. 45 p. délelőtt	2 ó. 33 p. délután	11 óra — p. este	8 ó. 3 p. „
Veszprém indulás	10 ó. 50 p. délelőtt	2 ó. 40 p. délután		
Kis-Czell érkezés	1 ó. 14 p. délután	5 ó. 36 p. délután		

	5712. vegyes vonat.	5714. vegyes vonat.
Sz.-Fejérvár ind.	7 óra 56 percz reggel	3 óra 55 percz délután
Adony-Szabolcs érk.	9 óra 23 percz reggel	5 óra 12 percz délután
Adony-Szabolcs ind.	10 óra 17 percz délelőtt	6 óra 3 percz délután
Paks érkezés	2 óra 15 percz délután	9 óra 33 percz este

	5711. vegyes vonat.	5713. vegyes vonat.
Paks indulás	2 óra — percz reggel	1 óra 20 percz délután
Adony-Szabolcs érk.	5 óra 18 percz reggel	5 óra 19 percz délután
Adony-Szabolcs ind.	6 óra 23 percz reggel	6 óra 6 percz délután
Sz.-Fejérvár érk.	7 óra 40 percz reggel	7 óra 25 percz este

	6612. vegyes vonat.	6614. vegyes vonat.
Sz.-Fejérvár ind.	9 óra 05 percz délelőtt.	2 óra 50 percz délután
Sárbogárd érk.	10 óra 55 percz délelőtt.	4 óra 30 percz délután

	6611. vegyes vonat.	6613. vegyes vonat.
Sárbogárd ind.	5 óra 25 percz reggel	12 óra — percz délb.
Sz.-Fejérvár érk.	7 óra 24 percz reggel	1 óra 47 percz délután

* Május 1-től szeptember 30-ig minden ünnep, vasárnap és csütörtökön.

Nyomatott Számmar uranél, Székesfejervárott.